U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky, JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně: **H. O.**, zastoupené JUDr. Natašou Císařovou, advokátkou se sídlem Freyova 12/1, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra** se sídlem Praha 7, nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2007, č. j. 61 Az 124/2005 - 21,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 6. 10. 2005, č. j. OAM-1858/VL-07-11-2005 žalované Ministerstvo vnitra zamítlo žádost žalobkyně o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného podala žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) zamítl podle § 78 odst. 7 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) rozsudkem ze dne 18. 7. 2007.

Rozsudek žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla kasační stížností, v níž uplatnila důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Předně namítala, že soud nesprávně posoudil příslušná ustanovení zákona o azylu, které znamenají, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, zejména řízení bylo postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Stěžovatelka v kasační stížnosti konstatovala, že po celou dobu azylového řízení uváděla, že se cítí ohrožena návratem na Ukrajinu, neboť má důvodnou obavu ze své fyzické likvidace. Orgány státní moci na Ukrajině nejsou objektivně schopné zabránit její fyzické likvidaci. Fungování státní správy je postaveno na úplatcích a v případě osoby, která vyhrožuje stěžovatelce smrtí, má odůvodněnou obavu, že využije všech svých kontaktů a možností k její likvidaci. Stěžovatelka pochází ze sociálně slabé skupiny obyvatel na Ukrajině. Nemá možnost si zajistit právní zastupování své osoby. Ustanovení § 12 zákona o azylu uvádí možnost, že cizinec je ve své zemi pronásledován i z titulu příslušnosti k sociální skupině. Stěžovatelka nemá důvěru ve státní zřízení své země, neboť v ochraně práv rozhodují zejména finanční prostředky, které stěžovatelka nemá. Na základě shora uvedených důvodů, stěžovatelka navrhla, aby napadené rozhodnutí krajského soudu bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu. Stěžovatelka závěrem požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Pokud jde o jeho výklad, lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

K předneseným námitkám Nejvyšší správní soud předesílá, že stěžovatelka v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, které by byť jen naznačovaly, že by byla ve vlasti vystavena pronásledování z důvodů pro azylové řízení významných, neboť stěžovatelka pouze konstatovala, že se obává svého bývalého přítele, který jí vyhrožoval, bil ji a zakazoval jí se s kýmkoliv scházet. Dále uváděla důvod legalizace pobytu v České republice. Nejvyšší správní soud k tomu podotýká, že osoby vystavené násilí ze strany svého bývalého partnera, netvoří sociální skupinu ve smyslu zákona o azylu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2004, č. j. 2 Azs 69/2003 - 48, www.nssoud.cz, *„sociální skupina ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je společenský útvar, jenž je určitelný natolik přesně, aby byl vůbec způsobilý k pronásledování. Příslušnost k sociální skupině je totiž nutno vnímat jako možnost, na jejímž základě může ČR poskytnout ochranu i z jiných důvodů motivujících k pronásledování než z důvodu rasy, náboženství, národnosti či politického přesvědčení. Takovými důvody jsou typicky příslušnost k sexuálním menšinám, skupinám spojeným přesvědčením nenáboženské a nepolitické povahy a jiným skupinám, jevícím znak způsobilý k pronásledování, jenž nemusel být zákonodárci v době přijímání zákona o azylu vůbec znám. Za sociální skupinu proto nemůže být považována skupina lidí, kteří nemají v daném státě vliv, a to zejména proto, že se nejedná o objektivní ověřitelnou skutečnost, ale o pocit, jímž v určité fázi svého života může trpět takřka jakýkoli člověk v jakékoli reálně existující společnosti.“*

Nejvyšší správní soud k tomu v posuzovaném případě dodává, že stěžovatelka uvedla pronásledování z důvodu příslušnosti k sociálně slabé skupině poprvé až v kasační stížnosti a rozšířila tak důvody kasační stížnosti nad rámec bodů žalobních. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nepřihlíží ke stížním důvodům, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl; k tomu zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49 (publ. pod č. 419/2004 Sb. NSS), dále též např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 1 Azs 9/2003 - 33. K otázce ekonomických obtíží a snaze o legalizaci pobytu v ČR jako nedostatečného důvodu odůvodněného strachu z pronásledování se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. ve svém rozsudku ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003 - 43, www.nssoud.cz, dále v rozsudku ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. 7 Azs 138/2004 - 44 (publ. pod č. 397/2004 Sb. NSS). K zamítnutí žádosti stěžovatele o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu lze odkázat na právní názor vyslovený např. v rozsudku ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59 (publ. pod č. 181/2004 Sb. NSS).

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatelka sama žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti

netvrdila, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, proto ji podle § 104 a s. ř. s. odmítl.

O návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval. Dospěl totiž k závěru, že o něm není třeba rozhodovat tam, kde je kasační stížnosti přiznán odkladný účinek přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. prosince 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu